

Φωτογραφία: Η Παλαιά Φιλαρμονική παίζοντας τον "Αμλέτο" - Πάσχα 2011 - Αρχιμουσικός: Σπύρος Προσωπάρης

[Μ. Σάββατο 2018 \(video\)](#)

**"Ο Αμλέτος στη Σπιανάδα"
του Νίκου Δήμου**

ΣΤΟ ΝΟΥ ΜΟΥ η λέξη παράδεισος σημαίνει ένα πράγμα: Πασχαλινή Κέρκυρα.

Φαντάζομαι τον παράδεισό μου, σαν παράδεισο των αισθήσεων. Και σ' όλο τον κόσμο, μόνο σ' έναν τόπο, μόνο μία στιγμή το χρόνο, φτάνουν όλες οι αισθήσεις ταυτόχρονα στην κορύφωσή τους.

Μεγάλο Σάββατο πρωί, ώρα εννέα, στη Σπιανάδα.

Η πρώτη ευτυχία έρχεται από την αίσθηση του χώρου. Τι ηδονή για την ψυχή, που έχει χάσει τα μέτρα της ανάμεσα στο συμπιεσμένο και στο απεριόριστο! Εδώ ο χώρος λειτουργεί, αναπνέει. Έχει την άνεση, το ρυθμό και τα όρια που περιμένεις. Αισθάνεσαι τοποθετημένος στις ανθρώπινες συντεταγμένες σου - στις σωστές σου αναλογίες. Τίποτα δε σε πιέζει, όλα γύρω σου σε στηρίζουν, σε πλαισιώνουν. Esplanade, Σπιανάδα. Εδώ η λέξη πλατεία, βρίσκει το πρώτο της νόημα.

Η δεύτερη ευτυχία είναι η όραση. Βλέπεις το κερκυραϊκό φως γλυκό, μελένιο, να χαϊδεύει τις προσόψεις των σπιτιών του Λιστόν. (Α! οι προσόψεις της Κέρκυρας: πίνακες τέχνης και φύσης - όπου τα χρώματα και η υγρασία παίζουν μόνο με τόνους και ημιτόνια). Βλέπεις τον καταγάλανο ουρανό (πάντα είναι γαλανός ο ουρανός το Μεγάλο Σάββατο στην Κέρκυρα - ο Άγιος φροντίζει γι' αυτό), μέσα από τα πορφυρά λουλούδια του δέντρου του Ιούδα. Σε λίγο θα δεις τα χρυσά, τα γαλάζια και τα κόκκινα της λιτανείας.

Πανηγύρι έχει η όσφρηση. Όλη η Κέρκυρα ένας κήπος. Ευωδιάζει τόσο έντονα, που ώρες - ώρες σε ζαλίζει. Πνοές-πνοές έρχονται σαν μικρά κύματα οι μυρωδιές - κάθε λουλούδι, κάθε δέντρο, κάθε πλαγιά και κάθε χωριό της Κέρκυρας σου στέλνει το δικό του μήνυμα.

Όλα όμως θα τα δέσει η ακοή, μόλις από μακριά ακουστούν οι ήχοι της μεγάλης λιτανείας. Το Μέγα Σάββατο οι Κερκυραίοι περπατάνε τον Άγιο τους. Με φιλαρμονική και στολές. Με σεβασμό και έξαρση. Με μουσική.

Μουσική στην Κέρκυρα - που έχει περισσότερες φιλαρμονικές από κινηματογράφους. (Ένας
ισμός
του
π
ολιτισμού

;
Όταν
οι
ασκούντες
την
τέχνη
ξε
π
ερνάνε
τους
θεατές
;)
Δεν
θα
ξεχάσω
π
οτέ
κά
π
οιο
π
ρώτο
π
ρωινό
ξύ
π
νημα
σ
,
ένα
π
αλιό
, π
ανύψηλο
ξενοδοχείο
της
Σ
π
ιανάδας
,
όταν
α
π
ό
κάθε
π

αράθυρο
ακουγόταν
και
άλλη
μ
π
άντα
.

Στην Κέρκυρα η μουσική δεν είναι απλός ήχος. Γίνεται περιβάλλον. Γίνεται ζωή. Γίνεται -
τελικά

-
οι
ακροατές
της

.
Το
κοινό
δεν
είναι
δέκτης
αλλά
τμήμα
του
έργου
.

Κάποτε αυτό θα το πούνε "χάππενινγκ".

Υπάρχει ένα μουσικό κομμάτι που ακούγεται μόνο στην Κέρκυρα, μόνο στη λιτανεία. Ένα
κομμάτι μελωδικό

σαν
τους
κή
π
ους
της
Κέρκυρας

,
λυ

π
ημένο
σαν
την
εβδομάδα
των
Παθών

,
λυρικό
σαν
το
ασημένιο
φως
των
ελαιώνων

,
ρυθμικό
σαν
το
κύμα
της
θάλασσας

.
Πένθιμο
εμβατήριο
α
π
ό
τον
"

Άμλετ
".

Οι
Κερκυραίοι
το
λένε
α
π
λά
"

ο
Αμλέτος
".

Όταν λοιπόν ανυψωθεί ο Αμλέτος σαν λυγμός και σαν έκσταση πάνω από τις κοκκινόχρυσ
ες στολές τ

ης
Παλαιάς
Φιλαρμονικής

,
η
αίσθηση
δεν
αντέχεται

.
Η
ζωή
τεντώνει
τόσο
μέσα
σου

, π
ου
νομίζεις

π
ως
θα
σ
π
άσεις

α
π
ό
ευτυχία

.
Σαν
π
όνος
και
σαν
βάλσαμο
ο

Αμλέτος
κυματίζει

π
άνω
α
π
ό
την

π
λατεία
κι
εσύ
γεύεσαι
τον
π
αράδεισο
σ
,
αυτή
τη
Γη
.

Δεκατρείς φορές έχω ακούσει τον Αμλέτο στη Σπιανάδα και κάθε φορά νομίζω πως η καρ
διά
μου
θα
σταματήσει
(
και
ίσως
εύχομαι
να
σταματήσει
,
έτσι
!).
Αψηφώ
την
εορταστική
ταλαι
π
ωρία
,
την
τουριστική
π
ολυκοσμία
,
τη
βαρβαρότητα
των

ορεσίβιων
(
δί
π
λα
στους
Ε
π
τανήσιους
,
όλοι
εμείς
είμαστε
αρκούδες
).
Ό
,
τι
και
να
γίνεται
γύρω
,
ο
Άγιος
και
ο
Αμλέτος
νικάνε
-
και
το
θαύμα
λειτουργεί
κάθε
Μεγάλο
Σάββατο
στη
Σ
π
ιανάδα
.

Α, Κέρκυρα-Κέρκυρα, που δεν γνώρισες την τυραννία του Τούρκου και την κακομοιριά του

π
εύκου
. (
Το
δέντρο
-
ραγιάς
,
άμορφο
και
άσκημο
).
Πού
μαζί
με
τ
,
αδέρφια
σου
νησιά
σώζετε
το
όνομα
της
π
οίησης
και
της
μουσικής
στην
Ελλάδα
.

Κι αν τύχει να είμαι μακριά, όπου κι αν βρεθώ, όταν έρθει Μεγάλο Σάββατο τραγουδάω μέ
σα
μου
τον
Αμλέτο
.
Κλείνω
τα
μάτια
και
για

ένα
δευτερόλε
π
το
το
θαύμα
συντελείται
π
άλι
.

Ο παλιός Αμλέτος, ο σκοτεινός πρίγκιπας της αμφιθυμίας, πνίγηκε στο φως, τη μελωδία
και
τη
μυρωδιά
της
άνοιξης
.
Αμφιβολία
καμιά
:"
γλυκιά
η
ζωή
κι
ο
θάνατος
μαυρίλα
".

Ο παράδεισός μου: Φως, ανθισμένη Σπιανάδα και η Παλαιά Φιλαρμονική να παίζει, να παίζ
ει
να
π
αίζει
τον
Αμλέτο
.